

[Hans Rasmussen.]

bl. a. ved at skatteligningen gøres mere effektiv for de ukontrollable indtægter og goder af forskellig art, som nogle og måske mange skatteydere har. Vi tilsigter en ordning, hvorefter de borgere, som virkelig tjener pengene, betaler deres rimelige part af statens udgifter, medens vi gerne vil fritage de samfundsgrupper for skat, der har så små indtægter, at de i virkeligheden ikke, hvis vi vil fastholde den sunde logik, har noget at betale skat af.

Jeg vil ikke udelukke, at det kan være rigtigt at udbygge systemet med omsætningsskatter, skatter på forbruget, som man siger, men en bestemt forudsætning herfor må være, at den sociale balance, som netop ved helhedsløsningen blev styrket, yderligere udbygges, d. v. s. at bundgrænsen for direkte skattebetaling sættes på et rimelig højt niveau, og at der i øvrigt for små indtægter ydes kompensation for omsætningsafgifter i form af direkte tilskud.

Må jeg i øvrigt om spørgsmålet direkte og indirekte skat sige, at jeg har store betænkeligheder navnlig med henblik på arbejdsmarkedet og den økonomiske stilling og det økonomiske liv her i landet. Jeg mener nemlig, at omsætningsskatterne er eller kan være et meget nyttigt led i statens finanspolitik. Forhøjelse eller nedsættelse af omsætningsafgifter — og jeg mener, at der også bør kunne være tale om nedsættelse af omsætningsafgifter — er nemlig noget, som forholdsvis hurtigt kan gennemføres og således blive et effektivt middel til imødegåelse af forskellige i vort samfund måske ret hurtigt opståede situationer. Man kan ved ændringer heri hurtigt stimulere efterspørgslen, eller man kan svække efterspørgslen, alt efter hvad der i en given situation er nødvendigt, men mulighederne for at udnytte omsætningsafgifterne i så henseende vil efter min vurdering forringes i samme omfang, som man gør dem til det altdominerende i en skattereform, sådan som jeg har forstået at navnlig oppositionen tilsigter. Jeg tror derfor, at vi i høj grad skal passe på, at vi ikke bare fører den direkte beskatning over på omsætningsafgifterne med det resultat, at alt, hvad der kommer hjem igennem omsætningsafgifterne, på forhånd er beslåglagt, så der ikke er nogen mulighed for herigennem at regulere. Ellers må jeg

spørge navnlig de særlig økonomisk kloge, om der så i den økonomiske politik kan sættes et andet led ind.

Det var, således som jeg sagde i min tale her allerede i foråret ved behandlingen af helhedsløsningen, dennes mål at genskabe den økonomiske balance i samfundet, genskabe balancen i vort handelsforhold til udlandet og styrke valutasituationen. Det mener jeg er sket. Vi har fået prisstabilitet, som er meget mere værd — det skal jeg gerne indrømme — end en beskeden lønforhøjelse; vi har forøget vor eksport, og vi har forbedret valutabalancen væsentligt. Forudsætningerne for en fastholdelse af den høje aktivitet i samfundet og den høje beskæftigelsesgrad er således til stede, og det har været helhedsløsningens egentlige mål.

Men på længere sigt må yderligere en forudsætning indfries, og det er en lavere rentefod her i landet, hvilket har afgørende betydning, ikke mindst for boligbyggeriet og for vore eksportindustrier; navnlig for jern- og metalindustrien vil den have en væsentlig betydning. Den nuværende høje rente er — selv om den nylig nedsattes med ½ pct. — en alvorlig hæmsko for vore eksportindustrier, ikke mindst for vore skibsværfter, hvor der jo er tale om eksportvarer, der enkeltvis har en meget høj værdi.

Nu har jeg nok både hørt her i folketinget og set i pressen, at nogle betragtninger, som jeg har fremsat om den bundne opsparring ved en diskussion i Odense, har vakt en vis opmærksomhed. Det er blot besynderligt, at man slet ikke har taget sig af de betragtninger, som jeg fremsatte om renteniveauet, om hele vor økonomiske politik. At man har pillet disse betragtninger ud og har viet dem særlig opmærksomhed, er politisk taktik. Det kan man jo bare lade ligge, men det er, som om man har villet konstruere et modsætningsforhold mellem mit parti og mig, og det ærede medlem hr. Erik Eriksen mener navnlig at se et modsætningsforhold mellem mig og regeringen, men i så fald må jeg sige, at han er på vildspor. Nu troede jeg, det ærede medlem kendte mig sa meget, at han vidste, at jeg ikke behøvede at rejse til Odense og holde en tale for at kunne fremføre nogle betragtninger, hvis jeg i øvrigt var uenig med